

Огнян Антоу

АВТОПОРТРЕТИ И ПИСМА

Стихове изпод кривата круша

ОНГЪЛ

Варна

2015

(с) Огнян Антоу, автор, 2015

(с) Писма до Олга Юриевна, опуси 193-197, 2015

ISBN 978-619-7079-62-3

Авторските права са строго запазени. При желание за цитиране или използване на книгата или нейна част задължително се свържете с автора: o.t.antov@gmail.com.
Приятно четене!

Повече на

*Anapest.Org : Литературен архив и web проекти на
Огнян Антоу*

АВТОПОРТРЕТИ

АВТОПОРТРЕТ СЪС СТАЯ

„Стая с три стени” – А. П. Чехов
[за театралната сцена]
„Nevermore” - Е. А. По

Три разкрача и свършва стаята.
Три разкрача и сто стени.
Леглото, паяжина, паякът.
Години, месеци и дни.

Китарата подпряна до колоната,
четвърта струна скъсана, нали?
Три стола (sic!) и масата, и по-натам
тетрадката с изписан лист.

Един екран
поглъща
очертания
и шепа копчета потропват в
ред,
предначертан
от старите предания
и азбуки
на новия завет,
един екран,
завързан за кутия,
бучаща равномерно в своя ход
и гледай, гледай –
погледни ги тия
ръце
по копчетата
във галоп...

Три разкрача със стъпка нервна,
напред, назад, тетрадка, химикал,
часовник, който нищо не измерва...
Да ги сменя, какво, какво бих дал!...

Дамаските, непрани от години,
пердетата, смърдящи на тютюн,
изтрита чехли, върнати роднини,
отблъснат свят от грозния ми клон...

6

- - -

Това е стаята, в която крача.
Ако преминете наблизо някой ден,
ако наминете под мен,
в прозореца отворен
ще чуете как грача.

АВТОПОРТРЕТ НА 27

Ето ме пак в огледалото старо:
изострени скули и образ загнил.
27-мата вече подкарах,
27-ма поред цигара –
а нищо не съм изяснил.

Мъгла е във мене,
мъгла е наоколо,
аз я допълвам със тоя тютюн.
27 скърцащи кокали,
главата... главата и тя не е стока;
носът – все същият клюн.

Макар че отсреща мъглата обгръща
образа гниещ – лика сиреч мой –
питам:
Има ли сила могъща,
тя не да връща – напред да обръща?
Да видя какъв ще е
той.

Тогава,
когато
след 27
събира в кашони един амбалаж,
изписан със почерк възкрив, но победен,
който така главата увреди
и всичко превърна
в мъгла.

Мъглата...
Не съм си представял, че може
толкова скоро да свърша.
Fini.
Очаквах го, ужким,
очаквах го, божичко;
казвах:
Ще видим...
Ако се наложи... –
толкова, толкова дни.

Толкова дни живях в огледало.
Тръгвах, а спирах.
Зъбех се щърб.
27 безкрайни провала,
27-мият е на превала.
Двайсе и осем не ща.
Не ща.

А пък отсреща гледам
ме гледат
изострени скули и образ познат.
„Верно ли, братче, 27?
И моите толкоз!“
... Търси беседа.
Двайсет и седмият брат.

Няма такава сила могъща.
Няма защо да търся мираж.
27 ленти да връщам,
едно и също,
едно и също;
онзи отсреща да вика:
– Кураж!

Толкова време живях в огледалото,
тръгвайки, спирах,
озъбено щърб.
27 безкрайни провала,
27-мият е на превала.
Двайсе и осем не ща.

МОИТЕ ДУМИ

Останах си подминат и затворен,
годините отминаха и те;
минават поколения и хора,
а мойте думи никой не чете.

Изтекоха водите на сълзите,
душа привикна нищо да не щете,
изтекоха водите и на дните,
а мойте думи никой не чете.

Какво пък впрочем толкова изказа,
какви пък думи...! - ще възкликнат те. -
А твоите нима са “кат” на Вазов?
Когото днеска никой не чете!

А може би това ми е заслуга,
че мой вътък в живота не расте,
че препредавах думите на други
и мойте думи никой не чете.

А може би бе нужно да си сносен,
така... поне обществено конте,
пък ти раздипля всичките въпроси...
а отговори никой не чете!

Останах си подминат и затворен,
годините отминаха и те;
минават поколения и хора,
а мойте думи никой не чете.

Е, нема що, какво да се направи,
навярно аз не съм живял въобще.
Да страдам значи и не заслужава,
щом мойте думи никой не чете.

РОДИНА 2011

Шепа думи свързват ме със тебе.
Шепа хора само ги разбират.
Примерно,
да вземем дума:
хлебец.
Или да въздъхнеш:
- Ах, умирам...

Казват, че си малка. Затова и
на света широк си му чуждица.
Трябва всеки в тебе да се прави,
че говори чуждите езици.

Казват, затова сме се обrekli,
че езикът ни е свит, затворен
от реки, които са изтекли,
и дървета, хукнали без корен.

Че от толкова морета, дето
бреговете ти са мили вчера,
сал едно останало е, клето.
А и него го наричат “черно”.

И какво като сме взели-дали
на словяни букви да си служат?
То не пречи да сме недояли
и да бъдем никому ненужни.

Ние имаме една нерадост:
все нехаем или все не знаем.
На поле си слагаме огради,
а море си даваме под наем.

Казват, че била си малка... Малка?
Колко малка е една родина?
Как се мери майчиният залък?
Кой да пие бащиното вино?

Затова обвързани сме с тебе.
Във чужбина кой ще ме подири?
Кой от тях ще чуе “Дайте хлебец”?
Кой от тях ще знае, че умирам?

РОДИНА 1940

Не знам кога си ни родина.

Когато твоите стада,
ята, добитък,
идат в дар
от кланици на камиони
за към черва на милиони;
когато твоите поля,
поля и ниви са засети
с касети хляб,
стоварван топъл
в безспирен продоволствен тропот?

Това ли е да си родина?

А скритите пътеки – патос
от времената с бесилата,
със черните забрадки
на мама, скулите на татко,
очите сухи
на сестрите
и братята ни по горите?
Поетите са ги възпели.
И сме ги чели и прочели.

Сега сам бог
ни е виновен
дългът, синовният, че стана
за бащинията прехрана
или че дъщерната сгледа
отива чак отвъд съседа.

И бог ни е виновен, дето
продаваме си и детето
през девет царствия в десето,
през четири морета в пето.

Богоизбраната родина.

В безбройните ни коридори
стада, стада, стада от хора.

Един крещи –
стотици тръпнат.

И вземат, че с връвта му пъпна
подир речта му го обесят.
А сетне и му турят песен.

И ти на всички си родина.

На всеки, раждащ се отново
във твоите недра,
предлагаш същата гора,
небето с същата отрова
в безкрайно сините простори –
роденият се ококори
и стане ли на три години,
той пее:
Моята родина.

А сетне порасте детето.
Излезе вън, димът го лъхне,
огледа се, душа пресъхне
и поглед в плочника забива.
И вее дрехата си сива.
А джебовете са пробити
и лесно си загува дните...

Такава си ни ти родина.

Навън вали.

Дъждът се лее.

Шумът от плискащия дъжд
е като огън вездесъщ.

И чудно е, че пак копнеем
да видим в тъмното черта
в калта от пепел и вода –
да видим, да,
една черта,
която всичко да отсее;
черта, която да се вреже
до кръв във нашите копнежи
и като мълния да мине.

Да видим своята родина.

БИЛЕТ

Блъскаш се нощем,
а някой простак
вземе, че сутрин
те спре в автобуса,
гледа намусен,
гледа те свъсен –
никакви чувства,
никакъв такт –
и вземе, че каже:
– Билетът ти де е?

И подивееш.

– Ти пък какъв си! -
крещиш му. – Дивак!
Кой те е турил
тук
с тези вежди?
К'во ме поглеждаш
с тъпа надежда
за някой
петак?

Аз съм се блъскал
цялата нощ
там под земята,
в мазе като в ад,
слушам глупаци,
храня тумбаци,
на мене крепи се
целият град,

ербапите, дето
са вечно рахат,
душманите, дето
ми вадят душата,
на мене крепи се тяхната мощ,
за тях съм се блъскал
цялата нощ –

торби под очите
на кално лице,
изглеждам на пън
червясал и хлътнал,
живея със цел
да живея със цел,
а всъщност съм
пряк и преносен пътник...

Само че, мъжки, имам билет.
Моят билет е
моята ярост.
Ярост да плача,
да бачкам,
да спра,
ярост в душата и ярост в сърцето,
ярост такава,
че за да умра,
трябва да имам
и дупка в билета.

Имам билет
и с тоя билет
рейсът до кривата круша ме кара.
Само че, мъжки,
ти нямаш късмет –
заеквам. –

От мен ли...
От мен ли ще кяриш...?

...Само че аз съм скромен човек.
Кротко, плашливо седя в автобуса
и гледам пред мен един бързорец
контрольор да държи за ревера и друга

някакъв също тъй
скромн човек
с хлътнали бузи и поглед нетраен,
с чер панталон и изгъркан елек,
я портierer, я... какъв бог го знае.

И този човек с този елек
с треперещи пръсти от джоба изгъркан
изважда, изгърва своя билет,
заеквайки, че... г-господинът... е... з-з-збъркал...

Моята ярост
е моят билет.
Ярост да плача
и ярост да бачкам.
И ако пред бог
бях аз на ред,
щях да му вдигна скандал.
Или стачка.

Щях да му врътна
вентила
на прясната пара,
както е казал
във „Горки“
Вапцаров.

ЗВЕЗДОПАД

В разтегливите спагети
на вечерния припад
спрял и зачервен ни свети
слънчевият диск-сурат.

Що ли му е на душата?...
Нас ни чака звездопад.
Ний ще гледаме зарята -
той ще свети в друг квадрат.

С непохватните си лапи
привечерният прохлад
милва, гали, щипе, хапе,
сякаш ни е стар познат.

Знаем ние тази лапа!...
Бръмват някъде мухи,
облак влиза във долапа
на смълчаните гори...

Знаем ние ветровете
на студения сезон,
дъждовете, снеговете,
бури, хали, клон връз клон.

Ще потъваме до шия,
ще треперим като кон,
във лицата ни ще вият
ветровете на циклон.

Остави... Припада вечер
лятна. Иде звездопад.
Ние чакаме. Съблечен,
залезът върви назад.

Крачи бавно, няма сила,
целият е зачервен -
от горялото светило,
изтощителния ден.

Като лепкави спагети
черни сенки правят хват,
изповръзват ни ръцете
и започва тревопад.

ПТИЦА БИКОГЛАВА

На пейката седя.
Като на съд.
Пред мен рояк мухи жужат и свирят,
наоколо коли катастрофират,
а аз седя.
На съд край път.

Излиза първо майчицата моя,
мечтата моя свидна,
сън и блян:
да бъда първи във млеконадоя
и първи да строша един стакан.

Уви,
не даде мляко мойта крава,
не знам дори дали бе крава,
тя
стоя пред мен и после отлетя,
не крава, ами птица бикоглава.

Седя.
В главата вият се змиите,
коси не, а змии едни фучат,
ръка повдигам,
гладя си косите,
змиите галя -
белки се смият.

Едно змийче в ухото се завира,
опашката от другото стърчи,
и гледа ме през моите очи
как си отварям следващата бира.

Тогава иде тя.
Пристъпя и ме прасва
по бузата – главата ми лети.
- Реалност мойто име е! -
ми крясва
и в рамото ми впица си
нокти.

Шишета във краката се търкалят
на пейката -
от минали дела.
Тук някой преди мен е ял калай,
тук някого направо са го клали.

Ех, пейчице ле моя, моя пейко,
още неживяна, несънувана,
започваш със училищна скамейка
и свършваш със буксуване във бара.

Уви,
не даде мляко мойта крава,
не знам дори дали бе крава,
тя
стоя пред мен и после отлетя,
не крава, ами птица бикоглава.

7 ноември 2013

* * *

Какво да кажа още? На прощаване
желал бих да ми стиснете ръката.
Да се усмихнете... Нали така се прави,
когато се прощават непознати?

Тежах ви аз и дотежах ви, милички,
от паметта си чувствате умора.
Да бъдеш сам е толкова пресилено,
почти като да бъдеш между хората.

ЛИСМА ДО ОЛГА ЮРИЕВНА

ПЪРВО ПИСМО ДО ОЛГА ЮРИЕВНА. ЧЕРНО МОРЕ

Олга Юриевна, уважаема. Аз не знам
тези мои стъпала от думи
дали някога ще ме отведат там
при вас -
и дали ще са достатъчно умни.

Аз потънах в Черно море
до дъното, със завързана тежест,
и не знам днес
дали това е добре
или съм се заклецил в мрежа.

Аз съм морско момче,
свикнал съм във
покрай мен да е пълно с чайки
и познавам добре онзи звън
на успялата богородица-майка.

И като вървя денем по булевардите наши,
по улици скиторя,
погледи разменям,
си мисля все за вашата Маша,
или пък за Варя, въобще за всичките ви премени.

Навярно аз бъркам реалността с мечтите,
навярно жадувам някоя друга Оля
и просто във вас съм й видял чертите
на онази, другата -
и на нея се моля.

Може би.
Но е тъй мрачно това море
и така студено е долу и безлюдно,
и съм все на дъното, и не съм добре,
и едно нещо все ми се струва чудно.

Ето, аз извървах сума ти път
и пренесох в душата си цялата влага в световната суша,
а се чувствам така, сякаш ей сега хората на улицата ще ме спрат
и ще кажат, че съм стигнал до
кривата круша.

Олга Юриевна, простете моя тон,
а и писмото ми никога няма да прочетете.
Представете си
едно парче бетон
и там някой е оставил за вас цвете.

И като вървя денем
по булевардите наши,
по улици разни погледи да разменям,
си мисля все за вашата Маша,
въобще за всичките ви премени.

А е толкова мрачно Черно море
и така студено е долу и безлюдно,
и съм все на дъното,
и не съм добре,
и да дишам ми става все по-трудно.

1 март 2015

ВТОРО ПИСМО ДО ОЛГА ЮРИЕВНА. ТУНЕЛЪТ

Навън дали е тъмно още,
няма да узная,
миналата седмица май валеше.
Аз съм пуснал от тогава
щорите в моята стая
и си мисля все за едно и също нещо.

Как дъждът внезапно преминава в сняг
и се трупа,
стига и до третите етажи,
а някой ми шепне да престъпя моя праг
и да тръгна натам,
накъдето ми кажат.

И аз престъпвам: виждам, че тунел
изпод снега се е,
чудно как,
образувал,
сякаш от сънищата ми някой го е взел,
сякаш целият свят
пред мен някак се преструва.

А в дъното на тунела
е снежна стена,
но странно как със всяка моя крачка
дъното му се отдалечава
и за мен това е знак,
че някой ме ползва за своя играчка.

Но аз съм спокоен
и не спирам да вървя,
и ще вървя така,
додето не паднат от небето звездите,
и дори това да не е тунел,
а ров,
и ровът
дори да свърши,
а с него и дните ми,

аз пак ще вървя...

30

...в безпредела на моите мечти,
където ние с вас,
мила Олга,
заедно се храним,
аз ви гледам с опулени
зад очилата очи,
а вие сте,
разбира се,
пред мен на екрана.

Мила Оля,
истината е, че навън е полунощ
и аз чак сега успях при вас да се върна.
И то каква ти нощ,
не е нощ, а всеобщ
кръговрат на болки сърдечно-гръдни.

В полумрака прозорец,
зад него щори,
отпред перде -
това е тунел,
в който тъй трудно се диша;
на стола и на масата
с треперещи ръце
аз отново и отново
ви пиша.

Мила Оля,
истината е, че навън е ден
и аз чак сега успях при вас да се върна.
И то какъв ти ден,
не ден - откачен
кръговрат на болки
сърдечно-гръдни.

Сега в ъгъла съм сврян,
отгоре сигурно със три юргана,
и отникъде светлина не влиза,
без пролука,
а все пак странно,
толкова е странно
във празна стая някой да шушука.

7 март 2015

ТРЕТО ПИСМО ДО ОЛГА ЮРИЕВНА. ВЧЕРА

Вчера най-после излязох,
оказа се пролет.
Тръгнах по Осми Приморски, по тротоарите.
И си мислех, че рима на пролет е твоето име, Оля,
а на моите тротоари римата е България.

Стигнах Общината, завих край библиотеката
и се върнах отпред,
да видя на Пламен грамадата.
Тук шумяха през 2013-а 20 хиляди човека
и аз снимах и марширувах с тях по площадите.

То е така по нашите тротоари, Олечка.
Повълнуват се младите,
попоскачат, потропат
и накрая си хванат пътя към столицата
или направо побегнат някъде в Европа.

И ето, на спирката една позната срещам,
знаем се отнейде,
май заедно сме работили,
говорихме сигурно час, час и нещо
под онова ми ти на Осми Приморски боботене.

И ми направи, Олга Юриевна, впечатление
и това даже ме стресна
и страшно учуди,
че нещо в погледа ѝ, в усмивката, в произношението
внезапна асоциация с вас събуди.

И бях готов да се удавя отзад в шадравана,
че не усмивката ви досега съм търсел да мярна,
а нещо, което още преди вас е станало
и което чрез вас
съм заместил навярно.

Аз вас ви познавам до болка,
от месеци
ровя и преглеждам всичко възможно
по каналите, в мрежата, по списания, вестници,
и, разбира се, на десктопа си вас съм сложил.

Но когато вчера потегли автобусът,
а до този момент аз крачех със вас в сърцето,
изведнъж изтръпнах,
като че нещо ме напусна,
сякаш нещо завинаги се изплъзна от ръцете.

И ми направи, Олга Юриевна, впечатление
и ме стресна ужасно -
или ми стана приятно -
че нещо от погледа ви, усмивката, произношението
намерих в онази предишна позната.

И когато вчера ѝ потегли автобусът,
стоях на спирката като пред изтезание
и пред очите ми се въртеше само кадърът с устните,
които ми обясняваха,
че заминава в Германия.

10-11 март 2015

ОТГОВОР

Уважаеми господине от слънчева Варна.
Аз съм идвала във Варна
и много ми хареса.
Аз много съжалявам за тази коварна
болест, която вас ви е разтресла.

Мисля, че това е, понеже се случва
човек да се загуби между реално и мечтано,
ние, артистите, например,
точно това учим
и от това всъщност си вадим прехраната.

Ала когато тази фиктивна бариера
в живия живот изведнъж пропадне,
човек се загубва
и за да се намери
му представлява, мисля, мъка грамадна.

Аз ви разбирам.
Така точно дечицата,
когато си играят, да речем, на супермени
и мама ги викне на масата, те тичат,
ала суперстатусът в главата им не се променя.

Така и ние, актьорите, влизаме в роли
и професионално се лутаме на хората в мечтите,
и на улицата като ми викнат „Маша“ - на мен, на Оля -
ми става приятно,
но и нещо ме стисва.

Аз съм сигурна,
че вие сте човек с качества,
събрали сте ценности като пчеличка Барнаулка
и мисля, че не ви подхожда това чудачество -
да строите и живеете в пясъчна кула.

Вие не знам дали можете да си представите
колко съм обикновена аз
и малка пред бога,
и колко книги чета, и какво ли не правя,
за да се избавя някак от тази тревога -

да бъда център на такова внимание,
да се мъча да пазя личното си пространство,
колко гледане в една точка,
мисли, колебания -
и да нямам спокойствие дори в странство.

Ето, и сега думи нижа предимно за себе си,
но уверявам ви:
защото не ви познавам.
И така, за да не става разпиляно и отнесено
писмото ми, позволете да карам направо.

Искам едно само да ви помоля,
с което не желая никак да ви обидя:
моля ви, не ми пишете публично „моя Олечка“
и нещо подобно -
бог е горе, ще види.

Моля ви, опитайте да се върнете в света си -
разбирам от писмата за онази ваша позната.
За такива неща
никога нищо не е късно
и съдбата нерядко дава заблуждаващи знаци.

Аз съм уверена,
че вие сте човек с качества,
кътатe ценности като пчела Барнаулка
и никак не ви подхожда това чудачество,
да строите и да живеете в пясъчни кули.

Ако трябва дори, си вземете и куче,
откачете се от facebook и youtube – от цялата треска,
на света е възможно всичко,
но рядко се случва;
и ме махнете от вашия десктоп.

Моля ви, опитайте да се върнете в света си...
Ето, че стана твърде дълго писмото...
Да, понякога е невъзможно,
или наистина късно,
но бог е, който диктува в живота.

Изхвърлете списанията,
изхвърлете всичко,
излезте на вашия... Осми Приморски ли беше...
и там, на булеварда, подир цялото тичане,
Варя или Маша непременно ще ви срещне.

19 март 2015

ПОСЛЕДНОТО ПИСМО

Вали. А когато бях млад, си мислех,
че не е дъждът,
а прозорецът плаче.
Тази нощ, колкото и да не ми се иска,
имам най-трудната на света задача.

Стъклото е студено
или челото ми е горещо,
не знам, а и дъхът всичко замъглява.
В такива моменти на човек му се ще да признае нещо,
дори да няма какво да признава.

Има една болка, странна и позната,
когато тъгуваш безспир по нещо желано,
но което реално го няма на земята
и не би могло да бъде,
и няма да стане.

А го тъгуваш вяло, смътно и неясно,
сякаш то се е случило или ще се случи,
и на душата ти е светло,
обаче гаснеш,
но ти е сладко, като вода от ручей.

На това португалците му викат заудåde.
Уважаема Олга Юриевна, позволете
да ви призная, че
мисля, че аз ви предадох,
защото започна да ме отпуска сърцето.

Няколко нощи започвам до вас писмото
и все не мога да му уцеля тона,
и късам, и хвърлям,
и муча като животно,
и меря разстоянието до плочките от балкона.

Не искам да си спомням за онзи януари.
Как ви открих внезапно
и какви врати заключих,
как влизах във всичките – с вас – киносценарии
и как океан от ручея се получи.

38

Изобщо не знаех къде съм,
защо съм,
навсякъде ме следваше вашата усмивка,
погледът изпод вежди, гласът ви... господи,
месец не дадох на душата почивка.

Знаете ли,
аз проследих всички ваши филми,
но не филмите гледах, а лицето, лицето...
партньорът ви говори, а аз зяпам как кимате...
и изцяло пропускам покрай себе си сюжета...

Знаете ли,
даже смятам най-честно да си кажа,
че имах по-високо мнение за руското сегашно кино,
а то еднопластови сюжети, еднопластови персонажи,
но вие, Ольга Юриевна, бяхте и сте неотразима.

Макар и при вас,
да си призная честно,
видях да играете само два-три типажа
и бих ви пожелал роля, която да не ви е лесна,
както и сценарист, който да ви го каже.

Не искам да си спомням за онзи януари,
как ви откривах, какво изпозаключих,
за целия този световъртеж от сценарии
и за соления вкус
на сладкия ручей.

Мисля, че вече съм във фазата на раздразнението,
което доказва,
че сте ми още никак небезразлична,
и мисля, че хич не са ви нужни моите мнения
и въобще цялата категоричност.

А знаете ли, че и днес разговарях цял час,
без да имам предварително уговорена среща,
и разговарях, Олга Юриевна,
разбира се, с вас,
а вие простете, ако има нещо.

Аз от януари насам често гостувам в дома ви,
гледам ви в театъра,
запознавам се на стълбите,
слушам ви с китарата... всъщност потъвам
някъде в нещо, обсебен, погълнат.

А ето че преди малко разговаряхме цял час,
без да имаме, разбира се, уговорена среща,
и сега до прозореца си мисля за вас
и дали челото е студено
или стъклото – горещо.

Аз реших:
ще напиша специално за вас пиеса
и ще пратя сюжета в Сибир, в Далечния Изток.
Ще сте омъжена, с голяма дъщеря и една есен
ще изпитате силно заудåde към някакъв артист.

На сцената ще сте тъжна,
тихо ще пеете,
защото и песента вече съм ви написал,
и куче ще включа, и възрастен доктор – за да се смее...
далеч от всички... щом не може да сте ми близко...

Но ето че започна малко да ме отпуска
и се чувствам
като премигваща светлинка в мрака.
Пиесата аз ще си я превода на руски
и може би ще я пратя на Олег Табаков.

А кръстосвайки нашата Морска градина,
веднага най-важното нещо научих,
когато го взех
още миналата година:
самотата идва под формата на куче.

29-30 март 2015

СЪДЪРЖАНИЕ

Автопортрети

Автопортрет със стая

5

Автопортрет на 27

7

Моите думи

10

Родина 2011

12

Родина 1940

14

Билет

17

Звездопад

20

Птица бикоглава

22

*** *[Какво да кажа още]*

24

Писма до Олга Юриевна

Първо писмо до Олга Юриевна. Черно море

27

Второ писмо до Олга Юриевна. Тунелът

29

Трето писмо до Олга Юриевна. Вчера

32

Отговор

34

Последното писмо

37

886.7-1
А 75

Антов, Огнян
Автопортрети и писма : Стихове изпод кривата круша /
Огнян Антов. – Варна : Онгъл, 2015. – 44 с. ; 17 см.
100 тир.
УДК 886.7-1
ISBN 978-619-7079-62-3

Именен показалец
Антов, Огнян Тодоров

Предметен показалец
Българска художествена литература - поезия

Огнян Антов
АВТОПОРТРЕТИ И ПИСМА

Българска
Първо издание

Излязла от печат - юни 2015
Тираж - 100

Печат
Издателство ОНГЪЛ

Подготовка за печат

АНАПЕСТ